

David Allen: DIVOKÉ PRÁZDNINY

Kapitola pátá: TÁBOŘÍME

“O víkendu půjdeme tábořit!” Když mi tohle bratranec řekl, radostí jsem málem vyskočil z kůže. Táboření v lese je oblíbená kratochvíle místní klukovské party, kterou k nám zavedl Vlčák, známý to zálesák. Je to jednoduché, vezmeme spacáky a stany, sbalíme zásoby a vyrazíme do lesa. Naše vesnice je lesy obklopená, kromě Veveří je vlastně všude kolem prázdno a pusto, nekonečné lesy. Takže se vydáme na jedno z Vlčákových oblíbených míst a tam rozděláme oheň a máme se báječně. Tedy, my... Pro mě to bude poprvé, samozřejmě. Ale bratranec mi vždycky o svých tábornických výpravách vyprávěl takové neskutečné historky, že pokud je jenom polovina z toho pravda... No, škoda mluvit. Když byli kluci mladší, výpravy jim zakazovali. Teď už je máme dovolené, i když někteří rodiče mají pořád obavy, co taková parta kluků sama v lese bez dozoru vyvádí. No... Jasně, jejich obavy úplně chápu. Kdyby totiž zjistili, co opravdu vyvádíme, byl by to náš konec.

Vyrazit jsme měli v pátek odpoledne a vrátit se v neděli večer. Byl jsem tak nedočkavý, až mě musel strejda přetáhnout páskem, abych se soustředil na domácí práce. Ale to mi vůbec nevadilo. Už ve čtvrtek večer jsme s Havranem sbalili vše potřebné. V pátek ráno jsme zmákli domácí práce, po obědě jsme sebrali batohy se spacáky a zásobami jídla a vydali se na Kozí louku, kde jsme se sešli s ostatními. „No to je dost, že jdete! Už jsme chtěli vyrazit bez vás!“ Ostatní kluci už tam čekali.

Nešli jsme dlouho – asi jenom půl hodiny. Ale lesy kolem vesnice se nám vždycky zdály nekonečné, plné krásných mýtin, čistých potoků, ne až tak čistých rybníčků a překrásných zátok jako stvořených pro šest kluků se stany a spacáky. A do jedné takové jsme brzy dorazili.

Postavili jsme stan, a protože bylo horké letní odpoledne, hned jsme naskákali do potoka. Protože sem do lesa nikdo nepřijde, vykašlali jsme se na plavky a koupali se nahý. Cákali jsme se ve vodě a hráli hru na slepého dědka. To byla naše obdoba hry na slepu bábu – nemáte sice zavázané oči, ale hraje se ve vodě, tedy v řece nebo rybníce. A abyste soupeři dali "babu" (nebo spíš dědka), musíte ho chytnout za ptáčka.

Unavení a zadýchaní jsme vylezli z vody, až když se začalo smrákat. Vybalili jsme zásoby jídla a Vlčák zapálil táborák. Seděli jsme kolem ohně a Lišák rozdával karty. Hráli jsme prší, samozřejmě o výprasky. Pravidla jsou jednoduchá - vyhrává ten, komu v ruce nezůstane karta. Ostatní dostanou nařezáno, za každou kartu dvě rány. Za každé eso, sedmu a svrška 5 ran. První kolo vyhrál Klusák. To nebylo ideální - Klusák, stejně jako Vlčák, dávají silné rány. Ale naštěstí mi zůstalo v ruce jen jedno eso a tři další karty, takže 11 ran páskem přežiju. Hůř na tom byl Lišák, který měl smůlu, plnou ruku karet, a čekalo ho 22 ran. Klusák nám všem přikázal lehnout si na břicho a stáhnout trenky pod zadek. Leželi jsme jeden vedle druhého a každý dostával svou porci. ŠVIH. ŠVIH. ŠVIH. Pravda, výprasky při kartách jsou spíš symbolické. ŠVIH. ŠVIH. ŠVIH. Ale štípalo to pěkně! ŠVIH. ŠVIH. ŠVIH! Ta poslední sedla! Ale musel jsem se ovládat. Začít řvát při veveřčáckém

mučení, to není žádná ostuda... Naproti tomu, kdybych začal skuhrat teď, asi by mě čekal posměch. ŠVIH! ŠVIH!!! Na poslední ránu Klusák přitlačil. Zůstal jsem ležet, dokud neskončil trest všech ostatních. Pak jsme hráli ještě jednou. Hádejte, kdo vyhrál? Já!

Po hře jsme si dali večeři. Po výprasku člověku vždycky tak nějak víc chutná. Ale ani před spaním jsme se nenučili. Došlo na klasickou hru vadí nevadí.

"Už jsi něco měl s holkou?"

"Ne, ještě ne..."

"Kdy a za co jsi naposledy dostal nařezáno od táty?"

"Minulou sobotu 20 ran páskem, že jsem zapomněl posekat zahradu."

"Už tě někdy někdo dospělý přistihnul, jak si honíš?"

"Jéjé, a kolikrát! Hlavně táta, ale von je v pohodě, jenom mi vynadá, abych byl opatrnější."

Ale otázky nás pomalu přestávaly bavit a došlo na úkoly. Kdo nesplní úkol, odevzdá jeden kus oblečení. Kdo bude první nahej, prohrál. A protože jsme každý měli jenom tři kousky oblečení, hra měla rychlý spád. Prvních pár úkolů bylo celkem jednodušejších. Vylízt do špičky vysokého stromu, skočit do vody ze skály na břehu... "Kosáku, pravda nebo úkol?" "Úkol." "Vyhoníš se těsně před výstřik, ale pak přestaneš." Udělal jsem, jak mi bylo přikázáno. Doufal jsem, že se hra "zvrhne" v honící večírek, jako ostatně už tolikrát předtím. Naše mladá těla si zkrátka žádala svoje. "Lišáku, pravda nebo úkol?" "Úkol." "Dobře. Když honit, tak honit. Vyber si jednoho kamaráda a toho pohoň těsně před." Lišák udělal dobře Vrabčákovi, a tomu také zadal další úkol. "Běž, holou rukou utrhni pět kopřiv a ty si nacpi do trenek a nech je tam, dokud zase nepřídeš na řadu. Vrabčák od té chvíle seděl velice opatrně. Co má taky dělat člověk, který má péro a koule obložené ostrými pálivými jehličkami, že? "Klusáku, pravda, nebo úkol?" "Úkol." Vrabčák donutil Klusáka svlíknout trenky. Všichni napjatě očekávali, co se bude dít dál. Vrabčák chytnul Klusákovy koule do ruky, jemně je promnul... A stiskl. Pevně. "Tohle vydržíš 3 minuty, jinak dáš fant." Klusák se svíjel na zemi v bolestech, ale vydržel.

A tak hra pokračovala. Na honící sázky ale nedošlo, k mému velkému zklamání. Byli jsme všichni moc unavení, a tak jsme šli spát. Kdybysme věděli, co nás zítra čeká!

Probudili jsme se do vlahého letního rána. Havran vylezl ze stanu, protože si nutně potřeboval odskočit, nám ostatním se ale z vyhřátých spacáků nechtělo. "Póóómmhmm..." Ztichli jsme. Havran něco vykřikl, ale jako by to nemohl dořít. Společně jsme vyběhli ze stanu, ale... "Au! Nech mě! Nech mě ty parchante!" Byla to past! Před stanem na nás čekala parta Veverčáků. Svázané a jenom v trenkách nás předvedli před velitele. "Já ti dám parchante! No, uvidíme, kdo je parchant. Teď jste naši zajatci, bídní psi." Ukázalo se, že Jirka nás včera ráno zahlédl, jak vyrážíme z vesnice, a veverčácká parta se vydala nás stopovat. Odhalili naše tábořiště a na sobotní ráno naplánovali předapení.

Byli jsme nepříteli vydání na milost. Veverčáci nás všechny svlékli donaha a přivázali. Zatloukli čtyři kolíky a přivázali k nim naše roztažené ruce a nohy. Leželi jsme na zemi a nemohli se ani hnout. Nechali nás takhle ležet skoro hodinu, než se rozhodli, co s námi provedou. Mezitím sebrali všechny naše věci a odnesli je kamsi do lesa, to kdybysme náhodou dostali "zaječí úmysly". Teď jsme byli skutečně v pasti. I kdybysme se dokázali vyprostit z pout, utéct nemá cenu, protože nahý se do vesnice vrátit nemůžeme.

Pak začalo naše trápení. Pro Veverčáky tohle byla vzácná příležitost, obvykle nás při bitvě zajmou tak jednoho, dva, při velkém vítězství tak tři. Mít všechny nepřátele vydané na milost (a navíc na neomezenou dobu, nezapomeňte, že doma nás čekají až zítra večer!), to byla neopakovatelná šance. Začalo to lechtáním - většina z nás není moc lechtivá, ale to víte, když jste svázaní a napnutí, tak je kůže citlivá. Hbité prstíky mučily naše chodidla, žebra, podpaží... Snažili jsme se držet, ale grimasy v našem obličejí Veverčáky ještě víc povzbudily, co chvíli někdo z nás vybuchl chechotem. Provazy se napínaly, ale nepovolily. Uhnout se nedalo.

Pak došlo na trochu drsnější zacházení. Naše nohy byly roztažené do široka a pevně přivázané, což dávalo Veverčákům slušný přístup k našemu "nádobíčku". Takže nám naši mučitelé náležitě promáčkali a zmasírovali kulky. Klusák ještě rád vzpomínal na Vrabčákův slabý stisk, který musel vytrpět včera. Jenže i to Veverčáky brzo omrzelo. Takového mučení si při našich bitvách užili do sytosti. Zalezli tedy do stanu (našeho stanu!) otevřeli si brambůrky (naše brambůrky!) a přemýšleli, co s námi provedou dál. Jejich debaty jsme neslyšeli, akorát jsem zaslechl, jak Jirka navrhoval zahrabat nás do mraveniště a Michal navrhoval soutěž "Kdo první donutí zajatce prosit o milost". Naštěstí ani jeden z nápadů neprošel (a měl jsem podezření, že to říkali schválně nahlas, aby nás vyděsili).

Nakonec naši mučitelé vylezli ze stanu a každému z nás uvolnili pravou ruku. "Tak podívejte, vymysleli jsme pro vás soutěž. My dobře víme, jaký jste honibrci a že nemyslíte na nic jinýho, než na to, jak si vystříkat ty svoje nadrženy klacky. Tak vám dáme příležitost." Z našich zásob vytáhl Lišákovu lahev s opalovacím olejem. (Lišák byl bledý zrzek, který se bez pravidelných dávek oleje vždycky spálil.) Každému kápl pár kapek na péro. "Budete honit. Má to ale háček. Nesmíte se udělat. A nesmíte přestat. Kdo se udělá, nebo přestane kmitat rukou, dostane trest. Výše trestu bude samozřejmě záležet na tom, jak dlouho vydržíte. Kdo vydrží nejdýl, dostane odměnu."

Pravidla hry byla celkem jasná. Ale pořád zbývala jedna otázka ke zodpovězení. "Co když odmítneme?" zeptal se za všechny Vlčák. Martin se zachechtal. "No, to je jednoduché. Když budete hrát dobrovolně, tak vás po hře rozvážeme a propustíme." "A když ne?" "No, tak... Máme před sebou celou noc. A celou neděli. A věřte mi, že si pak užijete každou minutu! Tak co, dete do toho?" Chvíli jsme přemýšleli o našich vyhlídkách. Rozhodně jsem neměl náladu dělat Veverčákům šaska a hrát jejich hru (i když výstřik bych teda fakt potřeboval...). Ale na druhou stranu, nechtěl jsem přijít o celý den táboření... A pokud jsem si měl vybrat mezi nedělí strávenou tábořením u řeky s kamarády, nebo nedělí strávenou v zajetí Veverčáků... "Dobře, jdu do toho." Ostatní kluci došli ke stejnému závěru.

Chvíli jsem přemýšlel, že zvolím "únikovou strategii" - prostě se udělám hned na začátku, podstoupím trest, a bude pohoda. Ostatní udělají totéž a za pár minut budeme volní. Jenže Veverčáci nás rychle zchladili. "Oh, a mimochodem, ještě je tu jedno pravidlo - jestli hra skončí dřív jak za hodinu, dohoda se ruší. Žádné rychlovky tu nechceme, musíte si procvičit výdrž!" Pak přinesli různé trestné nástroje. "Kdo se udělá první, dostane nejdřív 10 ran kopřivami. Pak 50 ran rákoskou - na popálený zadek. A nakonec 20 na každé chodidlo." Málem se mi zatočila hlava. Takový trest bych určitě nevydržel. A navíc - hned po výstřiku? To přeci člověk vydrží mnohem míň! A Veverčáci to dobře věděli - proto taky nasadili laťku hodně vysoko, aby nikoho z nás nenapadlo udělat to, co na počátku mě. Nezbylo než hrát tu hru s nima a vydržet co nejdýl.

Tak jsem vzal péro do ruky a začal pomalu přetahovat. Dalo mi práci se udržet, protože po včerejšku jsem byl opravdu pěkně nadrženy. Koutkem oka jsem zahlédl, jak Havran a Vlčák začali honit plnou silou, teprve po chvíli jim došlo, že by měli zvolnit. Už po pár minutách jsem cítil důvěrně známý tlak v koulích a musel jsem zpomalit na úplné minimum, pohyb ruky byl sotva znatelný. Uvolnil jsem stisk, moje dlaň sotva klouzala po oleji. Rychle a zhluboka jsem dýchal. Musel jsem se soustředit, abych veškerou silou vůle odehnal blížící se vyvrcholení. Nebylo to snadné, klukovské tělo je citlivé a není zvyklé na zadržování orgasmu. Nakonec jsem to ale zvládl a honění pokračovalo pomalým, ale celkem snesitelným tempem.

Tohle se táhlo snad půl hodiny. Několikrát jsem se přiblížil až k výstřiku a ze všech sil jsem se snažil mu zabránit! Každíčká buňka v mém těle mě prosila, ať se udělám, péro bylo napnuté k prasknutí. Ale představa super tvrdého výprasku mě vždycky donutila se ovládnout. Ze zoufalství jsem začal mlátit hlavou o zem, k velkému pobavení Veverčáků.

"Ne, ne! Nenenenene! Néééé! Já nechcííí!" To byl Klusák. Možná měl z naší party největší péro, ale taky nejdivočejší hormony, a někdy měl prostě problém je udržet na uzdě. "Stop!" Všichni jsme přestali honit. Chvilka úlevy byla vítaná. Veverčáci Klusáka odvázáli a přivedli ho ke spadlému stromu, přes který ho přehнули. Jeho svoboda netrvala dlouho - opět byl pevně přivázán, tentokrát ale břichem dolů. Jirka mezitím přinesl kytici kopřiv. "Jáúúú!" První rána kopřivami je vždycky nejhorší. Dostali jste někdy nařezáno hned po výstřiku? Tělo je mnohem citlivější. To ale naše učitele nezajímalo, nacpali Klusákovi do pusy ponožky a výprask pokračoval. Po deseti ranách kopřivami byl Klusákův zadek celý rudý a napuchlý. Pak Martin přinesl rákosku a já dobře viděl, jak Klusák zbledl. ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! "ÚúúúúMMPHPHMM!" Rány byly rychlé a ostré. Naštěstí to byl jenom tenký prut a Martin určitě nevyplácel plnou silou. Ale na Klusákovi bylo vidět, že nevýslovně trpí. "ÚÚÚhhuúúmmmm!" Přes ponožky nemohl ani křičet. A co bylo nejhorší, ani prosit o milost.

ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! Rány pokračovaly, jedna za druhou. Klusák se pod prutem svíjel a škubal a bylo jasné, že kdyby mohl mluvit, slíbil by teď Veverčákům hory doly za odpuštění zbytku výprasku. ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! Rány šly rychle po sobě, ale nám připadalo jako celá věčnost, než Martin dopočítal padesát. ŠVIH! ŠVÍÍÍÍH! "ÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚ!!!!!!!" Při poslední ráně se Klusákovo tělo celé prohnulo a začal sebou v poutech škubat. Pak se sesunul a začal těžce oddychovat. Veverčáci mu odstranili roubík. "No, myslím, že máš dost. 20 ran na chodidla ti odpustíme." Na Klusákově obličejí se rozlila taková úleva! Pak ho odvázáli a posadili ho ke stromu. Ruce mu svázali za zády, ale dali mu napít. Dokonce mu nabídli, že si může ochladit zadek ve vodě, ale Klusák odmítl - voda totiž na kopřivové puchýře nedělá dobře.

"Tak, pokračujeme, mládeži! Další prasák, kterej se nedokáže kontrolovat a udělá se nám tady, dostane 40!" Popravdě, nedokázal jsem si představit třeba jenom jedinou ránu, jakou musel prožít Klusák, tak jsem radši zavřel oči a soustředil všechnu vůli na to, abych vydržel.

Samozřejmě že doma jsem si něco podobného dělal taky. Sakra, s klukama už jsme se párkrát vsadili, kdo vydrží dýl! Ale vždycky to byla legrace, která trvala pár minut, a když už jsem byl hodně nadřžený, tak jsem to prostě "pustil". Ale tohle... Nevím, jestli to byla hodina nebo dvě (ve skutečnosti nemohlo uplynout víc jak 30 minut), ale nikdy by mě nenapadlo, že i honění může být mučení. Vlny rozkoše, které jsou jinak tak příjemné, mi najednou připadaly jako rány bičem. Opravdu hodně, HODNĚ jsem to chtěl... Ale na poslední chvíli, tak blízko, TAK BLÍZKO jsem musel přestat. Víím, že se to těžko popisuje, ale ten pocit frustrace byl skoro bolestivý.

"ÁÁÁÁÁáááááách!" "Přestaňte!" Byl jsem tak vděčný za další pauzu! Jako další se udělal Havran. Opravdu jsem mu to nepřál, ale nemohl jsem nic dělat.

Šleh! Šleh! Šleh! Šleh! Šleh! Zadek mu začal pomalu rudnout kopřivami. Šleh! Šleh! Šleh! Šleh! Šleh! Šleh! Bičování kopřivami bylo samo o sobě bolestivé. Ale Jeho skutečným účelem bylo připravit zadek na skutečné mučení. Když padla první rána proutkem, Havran zařval. Kdyby neměl v puse ponožky, asi bysme ohluchli. A to byl teprve začátek.

ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! Havrana čekalo o deset ran míň než Klusáka, ale zase je mladší a (i když to nikdy nahlas nepřizná) nevydrží tolik jako starší kluci. 40 ran bylo na něj hodně. Když mučení skončilo, odvedli ho celého rozřeseného ke Klusákovi, dali mu napít a nechali ho odpočinout.

Zbývali jsme čtyři - Vlčák, Lišák, Vrabčák a já. Pomalé mučivé honění pokračovalo. Ale třetí kolo netrvalo tak dlouho jako předchozí. I když mně připadalo jako věčnost. "STOP!" Že se Vlčák udělal,

to jsem ani nepostřehнул. Šel si pro svůj trest statečně. Ani on se ale neubráníl kňučení a nářkům. Přestávka byla tentokrát kratší. Když mělo honění pokračovat, ještě jsem úplně "nevychladl".

Přišlo to celkem nečekaně. Po dlouhém honění jsem byl už jakoby znečitlivělý, dokonce už jsem se mohl trochu uvolnit, protože jsem se tak často nedostával "na hranu". A najednou.... Prudké pálení mezi nohama.... Několik silných záškubů v péru... "ÁÁÁááááááá!" V tu chvíli mi bylo všechno jedno! Sevřel jsem péro do ruky a začal honit, co mi síly stačily. Byl to jeden z nejsilnějších orgasmů, které pamatuju. Vlna rozkoše a úlevy zalila celé tělo. "STOP!"

Sotva jsem se stihnul vzpamatovat, když přišli Veverčáci, zvedli mě za země a odtáhli mě ke spadlému stromu. Teprve v tu chvíli pocít úlevy vyprchal a já se bál, co mě čeká.

Přivázali mě pevně, do pusy jsem dostal ponožku. Věděl jsem, co mě čeká, ale stejně jsem se nemohl zbavit strachu. Na čele mi vyrazil pot. Ale to už přišly kopřivy. První rána - bylo to jako žiletky. Jako by mě někdo seknul po zadku ostnatým drátem! Neovládl jsem se a začal se v poutech cukat. Ale to už přišla druhá rána! Třetí! Čtvrtá! Musím říct, že první byla nejhorší. Ale zadek pomalu otékal a já cítil pálení, které se jakoby rozlévalo po celém těle. A mělo to být horší.

Po desáté ráně jsem měl dost. Ale to nejhorší mělo teprve přijít. Švih! Auúúú! Dost! Dost! To jsem chtěl křičet. Ale pochopitelně to znělo nějak jako "ÚÚÚúúú FOF! FOF!" Veverčáci to samozřejmě neřešili. Další rána! "Auúúú!" Další!! Au! Auauauau! Švih! Prásk! Švih! Prásk! Můj mučitel střídal pŭlky, ale to mi příliš nepomohlo. Moc, moc jsem si přál, aby to přestalo. Dost! Už dost! Už nechci!!! Už ne! Auú! Au!

Rány jsem nepočítal, ale poslední jsem poznal, protože byla silnější než ty předtím. Taková úleva! Já byl tak rád, že je konec! Nechápal jsem, jak mohl Klusák přežít 50!

Odvázali mě a prakticky mě odtáhli ke stromu, kde mě svázali, dali mi napít a já už jenom čekal do konce hry. Byl jsem tak vyčerpaný, že jsem skoro nevnímal, co se děje. Jenom nejasně jsem si uvědomil, že poslední prohrál Lišák. Dostal 10 ran kopřivama a 10 ran rákoskou.

Tak tedy Vrabčák! Nejmladší z celé party a má lepší sebekontrolu než my ostatní. Veverčáci ho odvázáli, dali mu napít a nechali ho chvíli odpočinout. Pak ho zavedli do stanu, kde ho čekala sladká odměna. Ale nikdo jsme neviděli, jaká. Zavřeli se do stanu, a po pár minutách vylezli, oba vysmátí a zjevně spokojení.

Potom nás Veverčáci rozvázali. Jirka s Ondrou přinesli z lesa naše věci. „Tak doufám, že jste si to užili, vy honiptáci. Ještě řekněte, že se vám to nelíbilo! Tak si užijte zbytek víkendu, moc se těšíme, až se zase necháte zajmout.“ A s těmi slovy celé Veverčácká parta zmizela v lese.

Po přestálém mučení se vždycky dostaví taková příjemná euforie. Pomalu jsme se zmátořili, vykoupali se v řece a oblékli se. Oteklé zadky pomalu splaskly. Netrvalo dlouho a všechno se vrátilo do normálních kolejí. Slunce svítilo, voda tekla a rány se hojily, my si užili bezvadné táboření. V neděli večer jsme si už na mučení od Veverčáků skoro nevzpomněli.

Jo, vás asi zajímá, co dostal Vrabčák za odměnu. No, ukázalo se, že se zavřeli do stanu a Martin Vrabčáka regulérně a natvrdo vykouřil.

Tady by mohlo moje vyprávění skončit. Ale přece! O dva dny později jsem si kupoval zmrzlinu, když jsem u vchodu do cukrárny potkal... Martina! „Čau.“ „Čau. Co tady děláš, ve Veverčí nemáte cukrárnu?“ „Ale jo, ale...“ Vyrázili jsme společně na cestu. Martin se mi svěřil, že měl trochu špatný svědomí. Naše války jsou dost drsné a nelítostné, ale prý ho trápilo, jestli v sobotu už nezašel trochu přes čáru. Přeci jenom, vždycky platilo nepsané pravidlo, že když kluk výprask nevydrží, může vždycky poprosit o milost. Jenom naprosto výjimečně je zajatcům toto právo upřeno. „Ale jo, bylo to

v pohodě. No trochu drsnější, no! Ale jsme snad kluci, musíme něco vydržet.“ „To sem rád. Ani kluci se nezloběj?“ „Ne, v pohodě.“ „Víš, co jsem si říkal? Že vám to táboření dost závidím.“ „Vy snad s Veverčákama tábořit nechodíte?“ „Ne...“ „No tak to asi o hodně přicházíte.“ „Hm...“

Pak mě napadla geniální myšlenka. „Víš co? Tak dobře. Možná jste trošku přes čáru zašli. A musíte to odčinit.“ „A jak?“ „Jednoduše. Až budeme zase tábořit, tak budete s náma. A...“ „A necháme se dobrovolně mučit? Děkuju, zapomeň!“ „No, to je jedna možnost. Druhá je, že se složíte a jako omluvu koupíte 5 kilo buřtů. A za trest si je hezky opečete a půlku si jich pěkně sami sníte! Bez omlouvání! A půlku vám jich za trest sníme my.“ Martin se rozchechtal. „Prosím, prosím, milost! Tolik buřtů nikdy nesníme! Nebylo by nakonec lepší, kdybych se nechal seřezat?“ „To už je na vás!“

www.spankboy.cz